

No fa falta que sigui un dia senyalat per pensar-te, sentir-te o recordar-te. Després de 6 anys sense tu, els sentiments s'han suavitzat, però de tan en tan tornen amb força, i fan mal. Llavors t'adones que tens una ferida i que MAI es curarà del tot.

Que per molt que miris cap a una altra banda, tard o d'hora el dolor tornarà i hi hauràs de conviure, **SEMPRE**.

Quan vas marxar, el nostre món es va aturar. **TOT** va deixar de tenir sentit. **TOT** va deixar d'importar. I malgrat **TOT**, **TOT** seguia al voltant.

Et sents trencat i t'has de reconstruir a cegues. Sense pistes. No saps si estàs al camí "normal" i t'autopressiones per estar bé. Però amb el temps, veus que aquest no és el camí. Que el transcurs és **LENT**, i que no li van les presses ni pressions. Que com més ràpid vulguis anar, més perdut estaràs.

Però **TOT** això ho saps més tard. Quan ja ho has viscut. Quan ja t'has enfonsat mil vegades, i quan te n'has aixecat mil i una més.

La **VIDA**, que havíem de viure junts, la que havíem d'envellir plegats, va desaparèixer amb **TU**. Com el fum. Com el núvol. Com l'ocell. **LLIURE**. Lliure com **TU**.

No em sap greu reconèixer que et voldria al meu costat (de totes les maneres). Malgrat tot. **SEMPRE**. Egoïstament. Et voldria amb **MI**.

Perquè crec i creia que ho superaries. Que et podria ajudar i que podríem lluitar junts. Pot ser no vam saber-ne. Pot ser, pot ser, pot ser... I per què? Per què? Per què? Però **ARA** no em calen respostes perquè t'he arribat a entendre.

Quan en el procés de **DOL** toques fons: ho sents. Ho saps. Ho comprens. I perdones.

Alguns dies perdones. D'altres no...

I tu ara **LLIURE**. I nosaltres ferits, marcats. Intentem ser lliures a cada instant, per tu. Per nosaltres. Pel què vam viure; que cada cop queda més lluny, però a tu, et sento ben a prop.

Algun dia eh. D'altres no...

En aquest camí, durant aquests 6 anys de supervivència, hi ha hagut **MOMENTS BONS**. Encara que d'un principi, ho veia impossible. Hi són. I **SEMPRE** i seran. Com **TU**. Que **SEMPRE HI ETS PETIT**. Ell és el meu germà Santi, tenia depressió, i va marxar quan tenia 21 anys.

